

זרסין וכן מצאחיה בחשובת הגאונים מפני שהוא פסול
והיא פסולה וח"מ מפני שהוא פסול כדחנן בבכורות
הנרשא נשים בעבירה פסול עד שידור והיא פסולה
חללה וכל מקום שהוא פסול על ידה היא פסולה על
ידו קנסו אותו כתובה כלומר לא קנסוה משאר כל
הנשים דהאי דקנסוה רבנן לשנייה כתובה כדי שלא
תתעבב אצלו הוא דכיון דלא תהי לה כתובה מיניה
שבקה ליה ונפקא אב"ה הכא לא צריך דממילא שבקה
ליה דכיון שהוא נפסל על ידה יש קטטה ביניהם אלמא
כל זמן שעודה עמו אין בו קדושת כהונה כלל אלא
הרי הוא פסול כחלל גמור ותניא נמי בתורת כהנים
מנין שאם אינו רוצה וכו' תלמוד לומר וקדשתו על
כרחו פירש רש"י בפירוש החומש שאם נשא אשה פסולה
הלקחה ויסרה עד שיגרש והיינו דקתני בבביתא דיבמות
וכופין אותו להוציא משמע דכל עוד שלא יגרש אינו
מקודש בקדושתו של אהרן דאם לא כן מאי וקדשתו
מקודש ועומד הוא. ותניא נמי בתורת כהנים לא יטמא
בעל בעמיו להתלו נהג כמנהג זה הרי הוא חולין יכול
יהא חולין לעולם תלמוד לומר בעמיו להתלו בזמן שהיא
עמו דרי הוא חולין פירש הרי הוא בקדושתו וזוה
כתב רש"י ז"ל להתלו באשתו פסולה שהוא מחולל בה
בעודה עמו אלמא כל זמן שלא פירש ממנה ועודה עמו
מחולל קרייה רחמנא וכיון שהוא מחולל בעודה עמו
אין בו קדושת כהונה כלל לא לקרא בחורה במקום
כהן ולא לישא את כסיו אלא הרי הוא כחלל לכל דבריו
כל זמן שעודה עמו ואף על פי שנדר הנאה ממנה
מהיום כיון שמתייחד ומסתתר עמה בחזקת אשתו דרי
הוא בחזקת שבא עליה משום דאין אפטרופוס לעריות
כדאיחא בפרקא קמא דכתובות וגדולה מו אמרו שאפילו
כהן שגירש את אשתו אסור לדור באותו מבוי שהיא
דרה בו כדחניא בכתובות פרק האשה שנתאלמנה המגרש
את אשתו לא תנשא בשכונתו ואם היה כהן לא תדור
במבוי זה ופירש רש"י שאם היה כהן אפילו לא נשאת
לא תדור עמו במבוי אחד שמא יבא עליה וכהן אסור
בגרושה והתוספות כתבו בשלא נשאת משום דאיסור
גרושה קילה ליה אבל אם נשאת אין צריך להרחיק
אלא כרי שכונה משום דאסור אשת איש חמירא ליה
והשחא דברים קל וחומר ומה אם כשגרשה ורחוק ממנה
כמה בחים אם הם במבוי אחד אסור משום דחיישינן
שמא יבא עליה מפני שלבו גס בה כשלא גרשה וישב
עמו בבית אחד מבעיא הא ודאי פשיטא שהוא בחזקת
בא עליה כל זמן שעודה עמו ואף על פי שנדר הנאות
ממנה והרי הוא עובר על כל ביאה וביאה בכל יחל
דברו נוסף על אסור חלוצה שבה אפילו הכי הרי הוא
בחזקת בא עליה שהרי לרש"י ז"ל אפילו בנשואה
דאסור אשת איש חמיר טפי אסור לדור עמה במבוי אחד
שלא יבא עליה כל שכן באסור לאו דקיל ולבעלי
התוספות ז"ל נמי דקאמרי דוקא שלא נשאת משום
דאיסור גרושה קילא ליה אבל אם נשאת לא הני מילי
בנשואה דאיסור אשת איש במיתה וחמיר טפי אבל
בטור הגאה ממנה דאין בו אלא אסור לאו מה לי לאו
אחד מה לי שני לאוין וכל שכן באסור חלוצה שאינו
אלא מדברי סופרים וכל זה כשנדר הגאה ממנה מעכשיו
אבל בשלא נדר הגאה ממנה מעכשיו אלא לאחר זמן
קצוב שהיא עצמו כודה שמשמש עמה עד אותו זמן
הקצוב לית דין ולית דיין דודאי הוא מחולל בה כל

זמן שעודה עמו ותא דחניא במרס שני דקידושין הוא
עצמו יוכיח שעובר עבירה ואינו מתחלל ופירש רש"י
דלא יחלל זרעו כתיב זרעו מחולל והוא אינו מחולל
אינו אלא מאותה חללות דזרעו שהיא פסולת חנוף שאינו
חוזר לכשרותו אבל מחללות שאינה אלא מחמת רוע
מעשיו כל זמן שהוא נהג בהם וכשפירש מהם חוזר
לכשרותו לא מעשיה קרא דתא אתא קרא דלהחלו ורביית
באותו חללות שהוא מחולל בה כל זמן שעודה עמו
ולכא לאקשוויי אי הכי היכא דעבר ועכד בעודה עמו אמאי
עבודת כשרה והלא מחולל קרייה רחמנא דאיכא למימר
דלא זה בלבד אלא אפילו חלל גופיה שנולד מפסולי
כהונה אם עבר ועכד עבודתו כשרה משום דכתיב בך
י"י חילו ופועל ידיו תרצה ודרשו רבותינו ז"ל אף
חולין שבו תרצה. 3904578

ומה שטוען שמחמת אונסו שמגזמין עליו להוציא
עליו עדים זוממים בערכאות לחייבו ממון שאינו
מחויב בו הוא עובר בה עד הזמן הקצוב איננה שעה
מכמה אנשי חדא דלא הותר לו לעבור מחמת אונס
ממון כדחנן העדים שאמרו כתב ידיו הוא זה אבל
אנוסים היינו הרי אלו נאמנים ופרשו בגמרא אמר רבי
בר חמא לא שנו אלא שאמרו אנוסים היינו מחמת
נפשות אבל אמרו אנוסים היינו מחמת ממון אינן נאמנים
מאי טעמא אין אדם משים עצמו רשע אלמא אינו רשאי
לעבור מחמת אונס ממון ואם עבר מחמת אונס ממון הרי
זה רשע דלא ניתן לו רשות לעבור אלא מחמת אונס
נפשות בלבד דכתיב ותי בהם ולא שימות בהם אבל
מחמת שאר אנוסים אפילו מחמת צער ייסורים דחמירי
אוצר החכמה טפי לא.

ועוד דאפילו בטענה נפשות נמי לא אמרי אלא בשאר
עבירות אבל בשלשה עבירות דעבודה זרה וגלוי
עריות ושפיכת דמים דקיימא לן כל עבירות שבתורה
אם אומרים לו לאדם עבור ואל תהרג יעבור ואל יתרג
חוץ מעבודה זרה וגלוי עריות ושפיכת דמים ואף על
גב דאיסור חלוצה אינו אלא מדברי סופרים ואינו בכלל
גלוי עריות מכל מקום כיון דאיסור ביאה הוא בכלל
גלוי עריות דחוץ מעבודה זרה וגלוי עריות ושפיכת
דמים דקאמרי לאו דוקא הני אלא הוא הדין נמי
באביוא דידהו וראיה מההיא דשילהי פרק בן סורר
מאותו שנתן עיניו באשה וחלה בחוליו גדול ואמרו
הרופאים שאין לו תקנה עד שחבעל לו ואמרו חכמי
ימות ואל תבעל לו ימות ואל תעמוד נגדו ערומה ימות
ואל תספר עמו אפילו מאחורי הגדר ופליגי בה רבי
יעקב בר אידי ורבי שמואל בר נחמני חד אמר אשת
איש היתה וחד אמר פנויה היתה וכעי תלמודא בשלמא
לסאן דאמר אשת איש היתה משום דגלוי עריות היא
אלא לסאן דאמר פנויה היתה מאי טעמא משום שלא
יהיו בנות ישראל פרוצות בעריות אלמא לאו דוקא גלוי
עריות בלבד אמרו אלא אפילו בפנויה ואפילו בדבור
בעלמא ואפילו שלא בצניו שאין בכלל אלו אלא איסור
הנאה פנויה בלבד משום דאביוא דידהו הוא כל שכן
בגדון דידן שהוא איסור ביאה דרבנן והעובר על דברי
חכמים חייב מיתה והו הנראה לי לעניות דעתי
הטרוד והעלוב

אליא מזרחי